

Ето прочее въ какво състои главното разположеніе на рѣчта споредъ главныѣ ѣ части — *пристъпъ, разказъ, подтвержденіе и заключеніе.* (*)

* **Значеніе на дикціята.** — Когато ораторътъ изнамаѣри нѣщата, които ще съставятъ неговата рѣчь и ги расположи въ подлежащія имъ редъ, тогазъ трѣба да гледа да ги украси, да имъ даде нѣкой животъ и душа съ силата и пріятноститъ на изразеніето (*expression*); ето въ какво състои туй негово дѣйствиѣ, което обыкновенно наричатъ *дикціа*, или произношеніе (*dictio*). На него особенно краснорѣчіето ѣ обязано съ тѣзи непреодолима сила, съ тѣзи побѣдоносни прелести които, като просвѣтляватъ и убѣждаватъ умоветъ, доставятъ му съвършенна власть надъ сърцата. Живописецътъ, който желае да навише нѣкоя картина, най-напредъ си въобразява начертаніето, а че сетитъ наблюдава съразмѣрность и довършва своето твореніе, като му съобщава приличенъ колоритъ или цвѣтове и сѣнка — и тогазъ то са удостоява за обща похвала. Тѣй, което живописецътъ произвежда съ краскытѣ, туй ораторътъ върше съ своята дикціа. Тя заключава въ себя си фигурытѣ на слога и различныѣ неговы видове, които вече сме изложили на мѣстото (в. *Стилистика*). Тукъ остава само да напомнимъ: че за успѣхъ въ дикціята трѣба добръ да мыслимъ и чувстваваме, и да пишемъ тѣй, какъто мыслимъ и чувстваваме; — че не трѣба нито да прѣскамы, нито да употребяваме фигурытѣ безъ разборъ; — че тѣ трѣба да са раждатъ отъ самата сжщность на предмѣта, изворытѣ имъ трѣба да сж сърцето ораторско, ѣще страститѣ, съ които е той въодушевенъ и чувствованіята, отъ които е той проникатъ. А осо-

(*) Сравни туй съ реченото по-напредъ за състава на ораторското съчиненіе.